

SOBÁŠ SPÁSY A APOŠTOLÁTU

Program METANOIA, 14. časť, úvaha na triworkshop po 23. lekcii

www.inky.sk

verzia 14. 12. 2019

... alebo o tom, že otázka nie je, či sa iní môžu spasiť, ak im nebudem hlásať Evanjelium, ale či sa môžem spasiť ja!

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 9,16)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Pavla Korint'anom: *Ved' ak hlásam evanjelium, nemám sa čím chváliť; to je moja povinnosť a beda mi, keby som evanjelium nehlásal.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 445, 447, 544, 407)

Katolícka Cirkev vo svojich dokumentoch hovorí, že katolíci majú „zasvätiť svoje sily dielu šírenia evanjelia“ (Ad gentes 36), pretože „dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho“ (Ad gentes 32). To sú veľmi, veľmi vážne, jasné a vo svojej podstate radikálne slová. A, budme úprimní, aj všeobecne ignorované. Napriek tomu – Božia Cirkev to s celou vážnosťou tvrdí. Prečo?

Ak by sme v Písme hľadali nejakú analógiu Einsteinovej rovnice $e=mc^2$ pre kresťanstvo, vážnym kandidátom by mohla byť táto veta apoštola Pavla: „[Boh si] predsavzal ... zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“ (Ef 1,9-10). Čo to znamená?

Na začiatku je Trojica. Trojjediný Boh. Povedané tak trochu po ľudsky: Boh – to je spoločenstvo osôb. Otec, Syn i Duch Svätý v tomto spoločenstve milujú jeden druhého krajinou láskou, v ktorej túžia po dokonalej jednote. Všetko, čo patrí jednej, patrí všetkým a všetko, čo patrí všetkým, patrí každej jednej – tak, ako hovorí Ježiš Otcovi: „všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje“ (Jn 17,10). A táto jednota spôsobuje, že Boh je „nekonečne ... sám v sebe blažený“ (KKC 1). Toto je onen „Boží Pokoj“ – stav dokonalosti a blaženosti, v ktorej neexistuje žiaden konflikt, neexistuje nič, čo by mohlo byť akokoľvek vylepšené, zdokonalené, pridané, všetko dosahuje svoju maximálnu (čiže nekonečnú) dokonalosť a výsledkom je dokonalá Nehybnosť Dokonalosti a Blaženosti Boha.

Boh sa však napriek tomu predsa len „rozhybal“... Dôvod? „Stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote“ (KKC 1). Na čom mu to chce dať účasť? Práve na tejto dokonalej Láске, ktorá tvorí dokonalú Jednotu a je príčinou a zdrojom dokonalej Blaženosti Boha. Takže – znova povedané po ľudsky – túžba Boha po dokonalej Jednote, ktorú následne tvorí a žije sám v sebe, sa teraz rozprestiera na všetkých ľuďoch, aby tak všetci ľudia mali účasť na tejto Jednote Boha skrze Božiu Lásku, ktorou milujeme Boha „celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou“ (Mt 22,37) a medzi sebou sa milujeme tak, ako On miluje nás (Jn 15,12). Presne o tomto hovorí Pavol: „[Boh si] predsavzal ... zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“ (Ef 1,9-10 SSV). Teraz si predstavme, že sme toto pozvanie prijali.

- Je tu teda Boh, ktorý žije dokonalú jednotu lásky sám v sebe a stvoril človeka, aby ho pozval do tejto dokonalej jednoty lásky a aby s ním zdieľal svoj život, založený na dokonalej jednote lásky. Aby teda bol Jeden nielen sám v sebe – v Trojici – ale aby bol Jeden so všetkými ľuďmi, ktorých stvoril, aby ich všetkých pritiahol k sebe a aby sa tak všetci v ňom stali s Ním Jeden – mocou tej jednej jedinej dokonalej Lásky, ktorou Boh miluje a ku ktorej volá, aby sme ňou milovali aj my jeden druhého: „Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás“ (Jn 15,12).

- Ak teda vstupujeme do tejto Jednoty Trojice, tak to znamená, že v láske sa úplne darujeme Bohu (ako sa On daroval nám). S Bohom potom – v úplnej Jednote s Ním – darujeme samých seba aj ostatným ľuďom, aby sme aj s nimi vytvorili rovnakú jednotu a aby sme tak mohli všetci byť Jeden v Bohu. Tak, ako sa za to modlil Ježiš pred svojou smrťou: „aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa“ (Jn 17,22-23). To však nevyhnutne znamená, že v sebe nosíme tú istú spaľujúcu túžbu, „aby všetci boli jedno“ (Jn 17,21) ako Boh. Celým srdcom aj my túžime, aby bolo všetko v láske zjednotené v Kristovi – jednoducho preto, že sme aj v tomto už s Bohom zajedení.

Ak teda sme v Bohu, ak teda sme prijali Božieho Ducha a prijali sme Boží Život a vstúpili sme už tu, na zemi, do života lásky a jednoty Trojice – potom v nás nevyhnutne a neoddeliteľne musí byť aj táto Božia túžba, ktorá preniká celý náš život, všetko naše konanie, naše myslenie,... presne tak, ako u Boha! Ak by to tak nebolo – bolo by to znamením, že ešte v Bohu nie sme a ani Boh ešte nie je v nás. Veď „nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť“ (Gal 5,20-21) ľahostajnosť i každá iná nejednota je od Diabla, nie od Boha. On je *diablos*, rozdeľovač, opak Boha. Ak by sme teda netúžili celým srdcom, celým bytím – tak, ako Boh! – po jednote všetkých v Bohu, potom by to bol znak, že kresťanmi ani katolikmi ešte stále nie sme. A ak by sme tak sami seba napriek tomu nazývali, bolo by to len priehľadné pokrytectvo, ktorým by sme na prvom mieste „klamali samých seba“ (porov. Jak 1,22).

V okamihu, keď si toto uvedomujeme, je zvyšok už detsky jednoduchý: Ako sa dá doceliť táto jednota? Nie azda len a jedine dielom apoštolátu, ktorý nie je len nejakým povrchným napomínaním, či prostým „ohlasovaním“, ale omnoho sofistikovanejším procesom, v ktorom je našou úlohou „vynasnažovať sa, aby božské posolstvo spásy všetci ľudia na celom svete spoznali a prijali“ (c. 225 §1 CIC) a aby sa tak „spasiteľné úmysly Božie čím ďalej tým viac uskutočňovali všade na svete na všetkých ľuďoch všetkých čias“ (Lumen gentium 33)? A ak teda po jednote naozaj túžime, oddane, hlboko, celým bytím, tak ako Boh, lebo už sa stávame takí ako Boh – potom sa to nutne prejaví tým, že práve apoštolát sa stane našou hlavnou srdcovou záležitosťou. Tak, ako u Boha, aj u nás bude

našou hlavnou životnou túžbou to, aby všetci ľudia boli vierou zjednotení v Kristovi a v láske skrze Krista zjednotení v Bohu s Bohom a teda spasení! Bude pre nás len samozrejmé, že všetko, čo máme – naše sily, čas, nadanie, peniaze, prostriedky, postavenie,... – zasvätime tomuto dielu apoštolátu, čiže dielu zjednotenia všetkých v Kristovi! Ako inak? Veď je to naša najväčšia životná túžba: svet, premenený na Božie Kráľovstvo, v ktorom namiesto pýchy a sebeckta medzi všetkými vládne láska a namiesto ľahostajnosti a nepriateľstva blaženosť dokonalej jednoty! O tom snívame v noci, o tom uvažujeme vo dne, do tohto konceptu a vízie sme zamilovaní, na nej celým srdcom a bez ohľadu na všetko ostatné spoločne v Cirkvi a s Cirkvou pracujeme!

Existuje teda jasné a nerozdeliteľné spojenie medzi spásou a apoštolátom. Ak sme prijali spásu – a teda Boží model života – potom je apoštolát zmyslom a náplňou celého nášho života a všetko ostatné mu slúži a je mu plne podriadené. A naopak – ak v nás nie je táto oddanosť dielu apoštolátu, potom je to neklamný a spoľahlivý znak toho, že sme ešte Božiu spásu neprijali a do Božieho kráľovstva – Cirkvi – sme ešte nevstúpili. Tak, ako to hovorí Katechizmus, že „nespasí sa, hoci je začlenený do Cirkvi, kto nezotrvá v láske, lebo zostáva síce v lone Cirkvi ‚telom‘, ale nie ‚srdcom‘.“ (KKC 837). Preto teda tie vážne slová Cirkvi o apoštoláte. Pretože spása sa nevyhnutne prejavuje zasvätením všetkých svojich síl dielu apoštolátu. A kde ešte nie je tento postoj, tam ešte nie je ani Božia láska, ani Božia spása.

ÚLOHA:

Je to tak? Veríte tomu? Naozaj? Hlboko a bytostne?

Ak HEJ – dajte hlavy dokopy a aj na základe poslednej lekcie uvažujte, ako túto túžbu po zjednotení všetkého v Kristovi začnete prakticky uskutočňovať!

Ak NIE – čo ešte stále bráni tomu, aby ste uverili a obrátili sa a stali sa kresťanmi? Čo pre to urobíte?